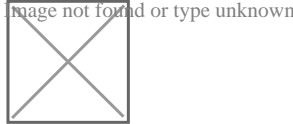

Σταυρός, το μυστήριο της καταλλαγής (π. Ιωάννης Ρωμανίδης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1YIvjkX>]

Ο όρος του Παύλου δια την Εκκλησίαν, ως το Σώμα του Χριστού, είναι το αποτέλεσμα του νέου τρόπου, κατά τον οποίον η ανθρωπίνη φύσις του Χριστού μετέχει εις το μυστήριο της παρουσίας του Θεού δια του Αγγέλου – Λόγου εις τους φωτισμένους και δοξασμένους, μερίζων Εαυτόν αμερίστως εν τη δόξη Του. Ούτως από την Πεντηκοστήν η ανθρωπίνη φύσις του Χριστού μερίζεται επίσης αμερίστως, ούτως ώστε είναι ολόκληρος παρούσα εις ένα εκαστον των καταλλαγέντων φίλων του Θεού. Αυτό ακριβώς είναι εκείνο, το οποίον ο Χριστός εξήγησεν ότι θα συνέβαινεν εις το Ιω. 14, 23. Ούτως κάθε φίλος του Θεού γίνεται ο φορέυς ολοκλήρου του Σώματος του Χριστού και ταυτοχρόνως όλοι οι φίλοι του Θεού είναι έν Σώμα του Χριστού συγκεντρωμένοι εις τον ίδιον τόπον (επί το αυτό) μετέχοντες εις τον Ένα Άρτον και εις το Έν Ποτήριον. Αυτό είναι το Μυστήριο της Εκκλησίας ιδρυμένον κατά την Πεντηκοστήν και «πάσα η αλήθεια», εις την οποίαν υπεσχέθη ο Χριστός ότι ο παράκλητος θα οδηγήση τους φίλους Του. Ούτως το Σώμα του Χριστού είναι οικοδομημένον με την προσθήκην των φωτισμένων και δοξασμένων από κάθε γενεάν μέχρι της συντελείας.

Πρό του θανάτου και της Αναστάσεως του Χριστού ακόμη και οι δοξασμένοι, ως οι Πατριάρχαι και οι Προφήται, απέθανον φυσικόν και πνευματικόν θάνατον και ανέμενον την πνευματικήν των και σωματικήν ανάστασιν, την οποίαν οι Πατέρες ονομάζουν πρώτην και δευτέραν Ανάστασιν. Ο πνευματικός θάνατος είναι ή να μη βλέπουν την δόξαν του Θεού, ή να βλέπουν αυτήν την ίδιαν δόξαν ως «πύρ καταναλίσκον» και «σκότος εξώτερον» της κολάσεως. Η πρώτη ανάστασις είναι διαρκής και αδιάκοπος θέα της δημιουργίας εν τη δόξη του Θεού εν Χριστώ, καθώς εις την περίπτωσιν και εις την κοινωνίαν των Αγίων, πέραν του τάφου από του θανάτου και της αναστάσεως του Χριστού. Αυτοί ετελειοποίησαν τον γάμον των με τον Χριστόν, ο οποίος θα ολοκληρωθή με την τελικήν ανάστασιν και αποκατάστασιν των πάντων. Εντεύθεν του τάφου, οι πιστοί έχουν τον «αρραβώνα του Πνεύματος» εν ταις καρδίαις αυτών δηλαδή την νοεράν προσευχήν. [26]

Δεν υπάρχει καταλλαγή άνευ του Μυστηρίου του Σταυρού, το οποίον ταυτίζεται με

τον δοξασμόν. Κανείς δεν ημπορεί να γίνη φίλος του Θεού, εκτός, εάν εκουσίως σηκώση τον ιδικόν Του σταυρόν και ακολουθήση τον Χριστόν. Να δοξασθής σημαίνει να σταυρωθής, το οποίον με την σειρά του σημαίνει να έχης την δύναμιν του Θεού να μετατρέψης την ιδιοτελή και εγωκεντρικήν αγάπην εις θεοειδή δηλαδή εις αγάπην «ήτις ου ζητεί τα εαυτής». Αυτή η καταλλαγή του ανθρώπου με τον Θεόν ήτο ενεργός εις τους Πατριάρχας, Προφήτας και Αποστόλους προ της Σταυρώσεως, διότι αυτοί συμμετείχον εις το Μυστήριον του Σταυρού. Δια τούτο, αυτοί έγιναν φίλοι του Θεού και έλαβον την δωρεάν της παρρησίας να μαλώνουν με τον Θεόν χάριν της σωτηρίας των άλλων.

Το Μυστήριον του Σταυρού είναι η άκτιστος καταλλάσσουσα δύναμις του Θεού, η οποία θεραπεύει τας ασθενείας εκείνων, οι οποίοι θέλουν να δεχθούν θεραπείαν υπακούοντας μέχρι θανάτου εις το θέλημα του Θεού Λόγου, ο Οποίος έδωκε τον νόμον εις τον Μωϋσήν και τους μακαρισμούς εις τους Αποστόλους. Η εκουσία Σταύρωσις του Κυρίου της Δόξης είναι η πλήρης, αλλ' όχι η μόνη φανέρωσις εις την ιστορίαν της δυνάμεως του Μυστηρίου του Σταυρού. Κάθε δοξασμός ενός φίλου του Θεού και προ και μετά της Σταυρώσεως του Χριστού είναι επίσης φανέρωσις της δυνάμεως του Μυστηρίου τούτου. [27]

[Συνεχίζεται]

[26] Β' Κορ. 1, 22, 5, 5, Εφ. 1, 14.

[27] Δια το Μυστήριον του Σταυρού, την δικαίωσιν και την καταλλαγήν, βλέπε το Προπατορικόν Αμάρτημα, Αθήνα, 1957, σελ. 60-91, ειδικώς υποσ. 82.